

Arrest

nr. 152 977 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 15quater en 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner leggen op 3 oktober 2014 te Bredene een verklaring van wettelijke samenwoning af. Verzoekers partner heeft eveneens de Kosovaarse nationaliteit en werd in 2011 gemachtigd tot een onbepaald verblijf van meer dan drie maanden in België, gelet op haar Belgisch kind.

1.2. Verzoeker dient op 17 oktober 2014 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), teneinde zijn partner te vervoegen in België.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 februari 2015 de beslissing waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 25 februari 2015 ter kennis gebracht.

De beslissing tot onontvankelijkverklaring van de aanvraag voor een toelating tot verblijf is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 17.10.2014 (datum e-mail gemeente, op de vraag zelf ontbreekt een datum) in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De partner van betrokkene haalt aan dat zij elkaar hebben leren kennen via internet en zo een jaar contact hebben gehouden. Het koppel heeft besloten dat betrokkene illegaal bij de partner in België zou komen wonen, opmdat zij zich niet in de voorwaarden bevond om hem legaal uit te nodigen.

Deze zaken vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande betekenis. Daarbij wordt aangegeven dat ze zelf hebben beslist om de wettelijke voorzieningen te omzeilen en betrokkene in de illegaliteit te laten verblijven. Het koppel is zelf verantwoordelijk voor deze beslissing en moet er de gevolgen van dragen.

De partner haalt aan dat haar zoon uit een vorig huwelijk aan epilepsie lijdt en dat er altijd iemand in zijn buurt moet zijn.

Ten eerste wordt voor deze bewering geen enkel bewijsstuk ter ondersteuning aangebracht. Daarenboven zou dit feit op zich geen buitengewone omstandigheid zijn die betrokkene verhindert tijdelijk terug te keren om een visum te halen . Noch de eventuele rol van betrokkene, noch de eventuele rol van de vader van het kind in deze omstandigheid worden uiteengezet.

Het feit dat betrokkene helpt in het gezin is evenmin een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet.

Het feit dat het koppel samen een dochter heeft, verhindert betrokkene niet zich tijdelijk naar Kosovo te begeven om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met problemen van kinderopvang en dergelijke en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt ook voor dit koppel. Nogmaals, zij beslisten daarenboven zelf om de wet te omzeilen en moeten daar de gevolgen van dragen. Het hoger belang van de kinderen zal niet worden geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene.

Het aangehaalde verhaal van de brand in hun voormalige flat vormt evenmin een buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: [S.]

Voornaam: [S.]

[...]

Nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkende beschikt niet over een visum voor België.

Het feit dat hij hier sinds kort een partner en kind heeft, ontslaat hem niet van de verplichting om in het land van herkomst een visum te gaan halen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen twee excepties van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2015.

2.2. In een eerste exceptie betoogt verweerder dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen die bestaat tussen de bestreden beslissingen. Hij is van mening dat er geen verknachtheid tussen de aangevochten beslissingen bestaat, nu zij een verschillende rechtsgrond hebben.

De Raad wijst erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad benadrukt dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoeker een visum gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet dient aan te vragen vanuit het land van herkomst en hij, door te wijzen op zijn gezinsleven, nalaat elementen aan te brengen die toelaten hem hiervan vrij te stellen en die verhinderen dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Aldus kan in casu een voldoende samenhang worden aangenomen.

2.3. In een tweede exceptie betoogt verweerder dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verweerder stelt verder dat een schending van een hogere rechtsnorm niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4. De opgeworpen excepties worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen '10, § 1, 1°', 12bis, §§ 1, tweede lid, 3° en 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Met de eerste bestreden beslissing schendt verweester 12bis § 1, 3° tweede lid Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan [...] en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en van het rechtszekerheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiële motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980 aangezien verweester in de bestreden beslissing de weigering tot machtiging tot verblijf van verzoeker louter motiveert onder verwijzing naar het feit dat verzoeker niet bewijst dat het Belgische kindje van diens levenspartner mevrouw [V. H.], namelijk [D. S.] geboren te Oostende op [...] (zie stuk 3) aan epilepsie zou lijden en daarenboven het feit dat verzoeker samen met mevrouw [V. H.] gemachtigd tot verblijf in het Rijk (zie stuk 3) een kindje heeft namelijk [L. S.] geboren te Oostende op [...] (zie stuk 4) en door verzoeker erkend op 30.06.2014 (zie stuk 5), niet als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden weerhouden, quod non !

[...] De kwestieuze aanvraag tot machtiging tot verblijf in hoofde van verzoeker werd volgens verweester gedaan op 17.10.2014 en rechtstreeks via de gemeente BREDENE, het geen correct is.

Verzoeker legt de aanvullende communicatie terzake deze aanvraag tussen de gemeente BREDENE en de diensten van verweester voor, per 22.10.2014 (stuk 6).

Eerder op 30.03.2014 en op het ogenblik van de erkenning door verzoeker van diens dochter [L.] (zij het voor de geboorte op 20.08.2014) namelijk op 30.06.2014 (zie stuk 5) werd door de gemeente BREDENE een ontvangstbewijs overhandigd aan verzoeker en aan mevrouw [V. H.] van hun aanvraag tot wettelijke samenwoning (stuk 7).

Op 06.09.2014 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw [V. H.] gerakteerd (stuk 8).

Gelet op art. 10 § 1, 1° en art. 12bis § 1, 3° tweede lid Vr.W. 15.12.1980 dient verweester dus in elk geval na te gaan of in welke mate zowel de zorg die verzoeker waarneemt over [D. S.] geboren te Oostende op [...] voornoemd en de mate waarin hij een gezin vormt met hem en met mevrouw [V. H.]

en [L. S.] geboren te Oostende op [...], én met de verklaring van wettelijke samenwoning van partijen per 06.09.2014 en dit voorafgaandelijk de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 17.10.2014 in zijn hoofde buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

In de eerste bestreden beslissing wordt minstens met deze geregistreerde wettelijke samenwoning van partijen geen rekening gehouden en wordt hieromtrent geen enkele vermelding gemaakt door verweerster noch wordt afdoende gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in hoofde van verzoeker.

Daarenboven en naar luid waarvan art. 12bis § 7 Vr.W. 15.12.1980 [...]:

‘Art. 12bis.

[...]’

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.’

dient verweerster bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in hoofde van verzoeker, tevens rekening te houden met de belangen van de minderjarige kinderen [D. S.] en [L. S.] met wie verzoeker een werkelijk en feitelijk gezinsleven deelt.

Aangezien de geregistreerde wettelijke samenwoning tussen verzoeker en [D. S.] en mevrouw [V. H.] en [L. S.] zijnde hun gezamenlijk kind, uiteraard alle indicaties zijn van een werkelijk en feitelijk gezinsleven, is dit gezinsleven van verzoeker en van de minderjarige kinderen [D. S.] en [L. S.] waarbij [D. S.] daarenboven de Belgische nationaliteit heeft, uiteraard beschermd door art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en dient verweerster met dit alles in en zijn onderlinge samenhang rekening te houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, wat zij duidelijk niet doet en waardoor de eerste bestreden beslissing art. 10 § 1, 1° en art. 12bis § 1, 3° tweede lid Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 12bis § 7 Vr.W. 15.12.1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en het rechtszekerheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel, schendt en dient dus te worden vernietigd om deze redenen alleen.”

3.1.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing – de beslissing tot onontvankelijkverklaring van een aanvraag voor een toelating tot verblijf – op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker diende in België een verblijfsaanvraag in als familielid van een derdelander in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]’

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”

De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

[...]

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

[...]

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Verweerder verklaarde de thans voorliggende verblijfsaanvraag onontvankelijk, omdat verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging. Hij verwijst in dit verband naar artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verweerder hierbij op gemotiveerde wijze heeft geduid waarom hij de door verzoeker ingeroepen elementen niet weerhoudt als buitengewone omstandigheden. Verweerder stelt zo allereerst dat waar verzoeker in zijn aanvraag uiteenzette dat hij zijn partner leerde kennen via internet en zij hebben besloten dat hij illegaal naar België zou komen omdat zijn partner zich niet in de voorwaarden bevond om hem legaal uit te nodigen, aldus nog geen buitengewone omstandigheden voorliggen. Hij benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn beslissing om de wettelijke voorzieningen te omzeilen, en de hieruit voortvloeiende gevolgen dient te dragen. Wat het ingeroepen element betreft dat de zoon van verzoekers partner uit een vorig huwelijk aan epilepsie lijdt en dat er altijd iemand in zijn buurt moet zijn, wordt allereerst gesteld dat in dit verband geen enkel bewijsstuk ter ondersteuning wordt aangebracht. Daarnaast wordt gesteld dat dit gegeven, zo dit alsnog zou moeten worden aangenomen, nog geen buitengewone omstandigheid vormt die verzoeker verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om een visum te halen, nu noch de eventuele rol van verzoeker noch de eventuele rol van de vader van dit kind op dit punt wordt uiteengezet. Vervolgens wordt geoordeeld dat het gegeven dat verzoeker helpt in het gezin evenmin is te beschouwen als een buitengewone omstandigheid zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ook het gegeven dat het koppel samen een dochter heeft, wordt door verweerder niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Verweerder stelt dat dit gegeven verzoeker nog niet verhindert zich tijdelijk naar Kosovo te begeven om zich in regel te stellen met de huidige wetgeving. Hij benadrukt andermaal dat verzoeker de gevolgen moet dragen van zijn beslissing om de wetgeving te omzeilen. Verweerder stelt verder dat het hoger belang van het kind niet zal worden geschaad door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker. Tenslotte oordeelt verweerder dat het in de aanvraag aangehaalde verhaal van de brand in hun voormalige flat evenmin een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker is van mening dat wel degelijk buitengewone omstandigheden in zijn hoofd aanwezig zijn. Hij betoogt dat verweerder had moeten nagaan of de zorg die verzoeker opneemt voor het kind van zijn partner uit een vorig huwelijk, de mate waarin hij een gezin vormt met zijn partner, diens kind uit een vorig huwelijk en hun gemeenschappelijk kind en de verklaring van wettelijke samenwoning in zijn hoofd buitengewone omstandigheden vormen.

De Raad wijst er in dit verband op dat het evenwel aan verzoeker toekomt, die voorhoudt dat hij gerechtigd is om zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen in plaats van via de reguliere procedure bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, om duidelijk te specificeren waaruit de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden precies bestaan en hiertoe het vereiste bewijs aan te brengen. De bewijslast rust op de aanvrager. Het kwam dan ook aan verzoeker toe om minstens met een begin van bewijs aan te tonen dat het kind van zijn partner uit een vorig huwelijk een bepaalde medische problematiek heeft en dat verzoeker in dit verband een bepaalde zorg op zich neemt. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder in dit verband oordeelt dat bij gebreke aan enig bewijsstuk dat het kind aan epilepsie lijdt en, waar zulks alsnog zou worden aangenomen, bij gebreke van een verdere uiteenzetting betreffende de rol op dit punt van verzoeker of de vader van dit kind, niet blijkt dat er wat de band tussen verzoeker en dit kind betreft sprake is van een buitengewone omstandigheid. Verweerder hield verder eveneens rekening met het ingeroepen gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en hun kind, waarbij hij niet betwistte dat een werkelijk gezinsleven voorhanden is. Hij oordeelde evenwel dat niet blijkt dat er sprake is van concrete elementen die van aard zijn dat dient te worden aangenomen dat het gezinsleven verzoeker verhindert zijn verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder enig concreet element betreffende dit gezinsleven niet bij zijn beoordeling heeft betrokken. Door louter aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met de in dit verband gemaakte beoordeling, toont verzoeker evenmin aan dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij dit gezinsleven niet weerhield als buitengewone omstandigheid. Verzoeker betoogt vervolgens weliswaar dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de door hem en zijn partner afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning, doch in de verblijfsaanvraag werd niet specifiek aangegeven dat deze wettelijke samenwoning op zich hem zou verhinderen de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Ook thans verduidelijkt hij op geen enkele wijze hoe uit deze verklaring enig buitengewone omstandigheid zou kunnen worden afgeleid. Er blijkt niet dat de wettelijke samenwoning op zich van aard is dat deze als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Aldus blijkt niet dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden, of op dit punt enige afzonderlijke motivering zich opdroeg.

Verzoeker wijst verder op artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt: *“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van*

het kind." Hij stelt dat verweerder rekening had moeten houden met de belangen van de beide minderjarige kinderen van het gezin en lijkt aldus aan te geven dat verweerder zulks naliet.

Gelet op de motieven van de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard kan evenwel worden aangenomen dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoeker beriep zich ter ondersteuning van zijn aanvraag zo op de zorg die het kind van zijn partner uit een eerder huwelijk vereist en het gegeven dat er daarnaast ook een gezamenlijk kind is met zijn partner waarmee een gezin wordt gevormd. Verweerder gaf in dit verband op voldoende duidelijke wijze aan dat niet blijkt dat de belangen van het kind van de partner uit een vorig huwelijk, en dit met name gelet op de zorg die dit kind zou behoeven, in het gedrag zouden komen, nu enerzijds geen bewijs wordt voorgelegd van medische problemen van dit kind en daarnaast evenmin blijkt dat dit kind is aangewezen op de zorg van verzoeker. In dit verband wordt ook geduid dat niet wordt uiteengezet wat de rol van de echte vader van dit kind is. Daarnaast heeft verweerder ook op duidelijke wijze gemotiveerd dat voor hem het hoger belang van het gezamenlijke kind van verzoeker en zijn partner evenmin wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker teneinde de aanvraag op de reguliere wijze in te dienen. Gelet op deze motiveringen kan verzoeker niet zonder meer worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met de belangen van de betreffende kinderen, en dit in het licht van de concrete buitengewone omstandigheden zoals deze door verzoeker werden ingeroepen. Hij maakt met zijn algemene betoog evenmin aannemelijk dat de belangen van zijn kinderen niet terdege in rekening zijn gebracht.

De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Ook het Hof van Justitie benadrukte in zijn arrest van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, met name in zijn overwegingen 79 en 81, dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging en dat het met name aan de bevoegde nationale autoriteiten toekomt om bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86/EG en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen. In casu toont verzoeker niet aan dat verweerder op dit punt is tekortgekomen of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de bepalingen van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de beëindiging van een verblijfsrecht zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer t. Nederland, § 38). In dit verband benadrukt de Raad ook dat de betrokken zaak niet enkel betrekking heeft op de vraag of het gezinsleven geschonden wordt doch ook een zaak van immigratie betreft. In casu bestond het gezinsleven waarop verzoeker zich beroept niet op deze wijze in het land van herkomst.

In dit kader wijst de Raad er verder op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

De Raad stelt vast dat in casu niet blijkt dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoeker in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker toont in casu nog niet aan dat zijn gezinsbanden noemenswaardig worden beschadigd door een tijdelijke terugkeer. Verzoeker weerlegt de vaststellingen zo ook niet dat niet blijkt dat het kind uit een eerder huwelijk van zijn partner zijn zorg en bijstand behoeft en evenmin dat het feit dat verzoeker en zijn partner een gezamenlijk kind hebben hem nog niet verhindert zich tijdelijk naar Kosovo te begeven om aldaar via de geëigende procedure de verblijfsaanvraag in te dienen en aldus het hoger belang van dit kind nog niet wordt geschaad. De Belgische nationaliteit van het oudste kind doet hieraan geen afbreuk.

Uit de rechtspraak van het EHRM (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland) volgt dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar daarom nog geen absoluut karakter heeft. Hierboven werd er reeds op gewezen dat verweerder wel degelijk rekening hield met het hoger belang van de kinderen en dat verzoeker nalaat aan te tonen dat dit niet terdege zou zijn gebeurd of dat op dit punt met enig concreet element geen rekening is gehouden. Rekening houdend met het betoog van verzoeker kan niet worden vastgesteld dat verweerder in casu geen evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen, waaronder specifiek ook de belangen van het kind, heeft gemaakt.

De Raad wijst er in dit verband verder nog op dat, indien verzoeker alleen terugreist naar zijn land van herkomst, moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de betrokkenen kinderen (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Er blijkt evenmin dat de partner en de kinderen verzoeker, indien gewenst, niet kunnen bezoeken of vergezellen voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag in het land van herkomst, of dat in dit verband ernstige hinderpalen voorhanden zouden zijn. Verzoekers partner is zo eveneens afkomstig uit Kosovo en verblijft nog maar relatief recent in België. Er blijkt niet dat zij geen banden meer heeft met Kosovo. De kinderen zijn ook nog zeer jong, waardoor zij zich gemakkelijker aan een gewijzigde omgeving kunnen aanpassen en zij waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen ook nog niet leerplichtig. Evenmin blijkt dat deze kinderen reeds school liepen. De Raad merkt ook op dat uit een schrijven van de partner, zoals deze ter ondersteuning van de aanvraag werd voorgelegd, blijkt dat zij elkaar via internet hebben leren kennen en dat verzoeker en zijn partner ervoor hebben geopteerd dat hij illegaal naar België zou komen wonen omdat zij wisten dat de partner op dat ogenblik niet in de voorwaarden was om hem legaal naar België uit te nodigen. Zij opteerden aldus bewust voor het uitbouwen van een gezinsleven in België terwijl verzoeker illegaal in

België verbleef en wetende dat verzoeker op dat ogenblik niet gerechtigd was op enig verblijf. Verzoeker en zijn partner dienden te weten dat de preciaire verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen.

De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikelen 10 juncto 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat verweerder verplicht is de aanvraag van een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van het indienen van de aanvraag moet volgen. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

De Raad wijst er ten slotte op dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.6. In het kader van de bespreking van artikel 8 van het EVRM werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat het bestuur in deze een kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd tussen enerzijds verzoekers gezinsleven in België en anderzijds het algemeen belang dat is gebaat met een nauwgezette handhaving van de verblijfsreglementering. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat dit beginsel werd miskend. Verzoeker wist immers of behoorde te weten dat hij in beginsel zijn verblijfsaanvraag in het land van herkomst diende in te dienen en dat hij enkel mits het aantonen van buitengewone omstandigheden zijn verblijfsaanvraag in België vermocht in te dienen. Hij toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

3.1.2.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (BS 23 september 2013; hierna: de omzendbrief van 17 september 2013).

Hij licht het middel als volgt toe:

[...] Eerste onderdeel

[...]

Met de tweede bestreden beslissing schendt verweerster art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en van het rechtszekerheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiële motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980 gelet artikel 7, eerste lid, 1° Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan [...]:

« Art. 7.

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

kan of moet de Minister of zijn gemachtigde aan verzoeker het bevel geven het grondgebied te verlaten in het geval hij in het Rijk verblijft zonder paspoort voorzien van een geldig visum maar dient verweerster hierbij afdoende rekening te houden met de rechtsbescherming geboden door art. 8 EVRM. De tweede bestreden beslissing waarbij uitdrukkelijk wordt verwezen naar het geregistreerde partnerschap van verzoeker met mevrouw [V. H.] en vaderschap over [L. S.] is een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen na betekening waarbij er geen enkele rekening wordt gehouden, onverlet de vermelding ervan met het feit dat verzoeker zich samen met zijn gezin in het Rijk bevindt en dat zij de vader is van een minderjarig kind in België geboren en tevens het zusje van een Belgisch kind en met wiens moeder verzoeker in het Rijk samen met hen een gezin vormt zodat hij onder de bescherming valt van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) dat op een fundamentele wijze zijn gezinsleven beschermt.

Het art. 8 EVRM heeft een directe werking is van rechtstreeks toepassing in de Belgische rechtsorde.

Zodoende kan verweerster zich in de thans bestreden tweede beslissing niet dienstig beroepen op het louter het ontbreken van de in art. 2 Vr.W. bedoelde documenten om het het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.02.2014 te motiveren zonder rekening te houden met het verdragsrechtelijk beschermde gezinsleven van verzoeker, om te besluiten dat 'hij de verplichting heeft in zijn thuisland een visum te gaan halen' omdat in dit concrete geval de toepasselijkheid van zowel art. 7 Vr.W. zich niet verzoent met de toepasselijkheid in hoofde van verzoeker van art. 8 EVRM nu er niet kan verlangd worden dat mevrouw [V. H.] op zich de zorg kan waarnemen over [D. S.] en [L. S.] en [D. S.] daarenboven de Belgische nationaliteit heeft, zodat niet zo maar kan worden verlangd dat dit kind mede naar KOSOVO verkast.

Er kan toch niet ernstig worden voorgehouden dat de scheiding van mevrouw [V. H.] van haar Belgisch zoontje [D. S.] en gelet het zeer jonge kindje [L. S.] en hun belangen dewelke tevens dienen te worden in rekening gebracht (zie hierboven) niet in strijd is art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en met het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiele motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980, aangezien verweerster met dit alles geen rekening houdt bij het nemen van de tweede bestreden beslissing naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing is in strijd met art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en met het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel alsmede schending van de materiele motiveringsplicht gelet op art. 62 Vr.W. 15.12.1980 en dient om deze redenen te worden vernietigd.

[...] Tweede onderdeel

[...]

Omdat de tweede bestreden beslissing waarbij aan verzoeker wordt bevolen het grondgebied te verlaten op uiterlijk 27.03.2015 dit bevel wordt gemotiveerd onder loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker 'de verplichting heeft in zijn thuisland een visum te gaan halen' onverminderd de registratie van diens wettelijke samenwoning per 06.09.2014 en onverminderd nog geen uitspraak werd gedaan door de gemeente BREDENE over de registratie van deze wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister ongeacht de opname van de verklaring en de verhoren afgelegd voor de politiediensten in dit verband, schendt de tweede bestreden beslissing tevens de relevante bepalingen van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (BS 23.09.2013) gelet op het beginsel 'patere legem quam ipse fecisti' waarbij de overheid niet zelf de regels schendt die ze heeft opgelegd en waarbij verweerster met de tweede bestreden beslissing te kennen geeft dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten nog voor de melding van de wettelijke samenwoning van verzoeker in het bevolkingsregister wat uiteraard gepaard gaat met een aanvraag tot machtiging tot verblijf gelet op art. 10 § 1, 1° Vr.W. 15.12.1980, redenen ook waarom de tweede bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Deze bepaling voorziet in beginsel in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Verzoeker betwist in wezen niet dat dit wat hem betreft het geval is. Hij betwist zo niet dat hij op geen enkele wijze is toegelaten of gemachtigd tot enig verblijf in België, en evenmin dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Wel dient te worden geduïd dat deze gebonden bevoegdheid enkel geldt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’. Verzoeker refereert in dit verband naar het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het eerste middel volgt evenwel reeds dat een miskennis van deze verdragsbepaling niet blijkt. De daarin weergegeven bespreking geldt onverminderd wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker enkel oplegt het Schengengrondgebied te verlaten en in het land van herkomst het vereiste visum te vragen en zonder dat hem hierbij enig verbod wordt opgelegd België opnieuw binnen te komen eens hij in het bezit is van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Verzoeker kan ook geenszins voorhouden als zou het bestuur bij het nemen van het bestreden bevel totaal geen rekening hebben gehouden met zijn gezinsleven. Het bestuur stelde zo duidelijk van mening te zijn dat dit gezinsleven verzoeker niet ontslaat van de verplichting om in het land van herkomst een visum te gaan halen. Verzoeker stelt in dit verband nog dat zijn partner de zorg voor haar beide kinderen niet op zich kan nemen en haar oudste kind bovendien de Belgische nationaliteit heeft en aldus niet van dit kind kan worden verlangd dat dit naar Kosovo ‘verkast’. De Raad stelt evenwel vast dat geen concrete elementen worden aangebracht dat de partner van verzoeker niet tijdelijk de zorg voor haar beide kinderen kan dragen. Zoals reeds werd opgemerkt, blijkt evenmin dat de partner en de kinderen, indien gewenst, niet tijdelijk met verzoeker naar het land van herkomst kunnen reizen, om daar samen met verzoeker de procedure te doorlopen. Het enkele gegeven dat een van de kinderen Belg is, vormt in dit verband nog geen noemenswaardige hinderpaal. De bestreden beslissingen leggen het oudste kind ook geenszins een verplichting op om zich in Kosovo te vestigen en deze beslissingen hebben evenmin tot doel of gevolg dat de kinderen van hun moeder zullen worden gescheiden. De Raad herhaalt ook nog dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe een schending vast te stellen van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat verder andermaal niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

3.2.2.4. In zoverre de schending wordt aangevoerd van de omzendbrief van 17 september 2013 stelt de Raad vast dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Het eventuele niet naleven van de onderrichtingen vervat in

voormelde omzendbrief kan dan ook niet tot de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing leiden (RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). Enige concrete bepaling die zou zijn geschonden, wordt ook niet geduid en verzoeker maakt evenmin aannemelijk als zou verweerder een door hem vooropgestelde regel miskennen. Er blijkt zo geenszins uit voormelde omzendbrief dat diende te worden afgezien van de afgifte van enig bevel om het grondgebied te verlaten indien nog geen uitspraak is gedaan door een gemeentelijke overheid over de registratie van een wettelijke samenwoning. Een loutere verklaring van wettelijke samenwoning heeft op zich ook geen enkel verblijfsrechtelijk gevolg en doet op geen enkele wijze afbreuk enerzijds aan de vaststelling dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en anderzijds aan de verplichting die is verankerd in de Belgische wet dat de aanvraag in het land van herkomst moet worden ingediend, tenzij buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

3.2.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS